

Tibold Szabina

...Ha a halál árnyékában járnék is...

„Emlékezz a születésedre, hogy szenvedett az anyád, hogy neked formát adjon és lehelletet. Te, bizonyítéka vagy az Ő életének, az Ő édesanyja életének, annak az Anyja és az Ősanya életének. Emlékezz az Apádra is, amint kezei befönték Anyád testét –, talán a szívét is, talán nem...”

Joy Harjo, Creek indián regélő

Lassan megfogalmazódott bennem a megértés, miért hal meg az alkotási vágy, amikor a Lélek visszavonul az Élettől. Valahogy ez a "visszavonulás" a tudatos akaraton kívüli teritóriára esik, ahol érinthetetlen és elérhetetlen marad addig, amíg meg nem erősödik annyira, hogy sorsát újra vállalja, vagy maga mögött hagyván hazatérjen a Fénybe.

Már nagyon régen megértettem, hogy a Táltos fajta lények mindig a Halál árnyékában élnek, hiszen ők azok, akik tudatukkal képesek áthatolni a világok közötti falakon, s így az emberiség számára összekötni a látottat a láthatatlannal, a közönségeset a misztikussal.

Ez a sors dualitást hordoz magában, hatalmas áldozatokat követel, s nem engedi, hogy kitérj előle.

A Fekete versek tisztító tüze után rá kellett ébredjek arra, hogy csak akkor állít elém a sors legyőzhetetlennek tűnő akadályokat, ha meg akarom magam fosztani a belső látástól és a mindennapi földi életet akarom élni.

"Szenvedés" igazán annyit jelent, hogy átesünk, átvergődünk valamin.

Minél nehezebb az út, minél "hatalmasabb" a szenvedés, annál csodálatosabb a felismerés az út végén.

Milyen érdekes, hogy még akkor is, ha ezt mind tudod már, s ha számtalan sárkányt és démont legyőztél már, a Felső Éned tudja pontosan hol kell csiszolódnod, s alávet újabb megpróbáltatásoknak; s azzal, hogy Új a próba és nem egy régi minta ismétlése, talán örvendhetek és elfogadhatom fejlődésnek.

A legnagyobb áldozat, amit Sorsom követelt, az Anyaság beteljesületlen álma lett.

Viszont amit helyére adott, azt emberi értékkel nem lehet felmérni

Újjá szült és megnyitotta előttem a Végtelenségbe nyíló ablakokat. Bepillantást engedett Maja fátyla mögé és megerősítette a Szellememet, hogy elfogadhassam azt, ami sokakat örületbe kerget.

Téged adott Anyámnak, mert a Te különleges erőd, lelki emelkedettséged és szereteted nélkül nem tudtam volna equilibriumom megtartani.

Most, hogy végre elengedtem a beteljesíthetetlen vágyakat, a helyükön maradt csendes úrt betölthettem a szívembe szálló megjeleníthető pillangószárnyú álmokkal.

Egy meditálásom alatt ezt tanácsolta a Mesterem: „A Miért miértjét ne kutasd, inkább engedd szabadon a lelked mélységeiben csapongó Álommadarakat...”

Ezt húsz évvel ezelőtt mondta, s csak most értettem meg igazát.

Amikor az utolsó madár is kirepül, ez az életem beteljesül.

Csak azok, akik kísértik a Halált találják meg az Életet –

Óda a Halálhoz

Halállal karöltve
Sétálok át az Életen,
Időnként meg-megállván
Sötét szemébe mélyedek –

Mint szédítő örvény
húz magába,
Feneketlen,
Rejtélyes,
Bódító tavába;

Lám szirének dalával
csábít és édesget,
S én tűnődöm magamban:

E földi életet
miért kínlódom,
nyúzzom tovább,
hiszen Ő
az örök nyugalom
kapujában vár

Mögötte szeretteink
Végtelen sorával
Szólít az,
Kinek neve
Halál,
S lám,
Születésem pillanatába
is a balvállamnál állsz,

Mert számára a Kapu,
Mely csendesén nyílik
Vagy csikorog,

Neki ugyan egy –

Őrt áll ott
Vigyáz,
S tudja pontosan
Mikor homokóránk
Utolsó szeme is
Leszállt

„Az Élet nincs a Haláltól elválasztva. Csak úgy tűnik.”

Blackfoot közmondás

Evvel az ”Ódával” visszafordultam a Kapuból és vállaltam az újjászületésem.

Megértettem a bódító álmomat az oktopusszal és felvállaltam Szabina karmikus reinkarnációját a lelkemben.

Rájöttem, hogy ez is szerves része az életutamnak, mintha Sorsom meg akarna ismertetni a Személyiségek sokoldalúságával a Lélek nagy egységében.

Szabina hozzám jött, nem én kerestem.

S amikor elfogadtam és magamévá tettem, nem úgy éreztem, hogy új nevem van, hanem tudatalatti emlékek sorozata emelkedett bennem egy álomszerűen tudatos szintre. Úgy éreztem, mintha végre megismerkedhetem a valódi énemmel, azzal akit valamikor jól ismertem, de túl sok szomorúság kapcsolt hozzá és megpróbáltam elfelejteni. Szabina segített át a gyermektelenség elfogadásában és tartotta a hitem a füvekben és a gyógyulásban, az egészség egységében.

Érdekes, de éreztem, ha eldobom a méhem, az életet is befejeztem.

Láttam magam nem felébredni a műtétből, s ez a kép vonzott is egy kicsit. Viszont az a könnyebbik út lett volna, s kíváncsi voltan milyen erő van a hitemben. Megkértem az Istenanyát, hogy segítsen a gyógyulás felé.

Ekkor megéreztem, hogy ott vagy mellettem, az Erőddel és az imádságaiddal. Kezdtém érezni mások erejét is magam körül, emberekét és angyalokét. Valamilyen csodálatos energia-gyűrű vett körül, s az első szimptomája a betegségemnek, a depresszió eltűnt.

Mint Borbála, én is elkezdtem ”takarítani” főleg a lelkemben.

Megtaláltam a doktornőmet, aki érdekes módon a Szűz havában és a Majom évében született, mint Te Édesanyám.

Én nem hiszek a véletlenben, s úgy érzem, mikor vele vagyok, mintha ugyan olyan erők vennék őt körül, mint Téged. Az aquarell tanárom születésnapja január 11 mint az Apámé, s emlékszem a kezei úgy néztek ki és úgy is mozogtak mint az apámé; segített felismerni az apám pozitív tulajdonságait, melyek bennem már tisztán a felszínen

csillogtak.

Megtanított mindarra, amit az apámtól kellett volna megtanulnom.

Úgy gondolom, hogy Te és az orvosnőm, az apám és tanárom, hasonló "Lélek-kútból" emelkedtek, s én automatikusan gravitálódok ezen energiák felé.

Kút mélyébe
Könnycsepp hull –

Ott kör-körös
Gyűrűkbe nyúl,

Majd lecsendesedett
nyugalmában
Megpillantom
Titokzatos arcodat...

Szellő szeretnék lenni,
Légnemű,
Alaktalan –

Átosonnék várromok
Hangtalan falain,
S eget tartó oszlopai közt
Suhannék gondtalan

Faágak ujjain remegnek,
Búgnék, furulyáznék,

Majd magasba hágnék,
Madárszárny alá bújnék,
Nádberkekben kísértő
Muzsikát lehelnék,

Majd ellebegnék
Társakat keresvén,

Gyülekeznénk,
Teljesednénk,
Erőinket együtt keltegetnénk,
Felhőket gyűjtenénk,
Tombolva sepernénk
a Világot,
Láthatót,
S láthatatlant –

Mert a Szél
Átlépi a falakat
Világok közötti
Sorompókat emel,
Maja fátylának
Végtelen folyam.
Lebbenti fel,

Szabad,
Korlátlan,

játékos,
csintalan,

bűvölő,
hűsítő,

Forró sivatagi
Sóhajt lehellő,

Tisztán lát
és érez,

Fájdalmat
nem szenved –

Az akarok lenni
Lég és Ég gyermeke,
Örökkön,
Szenvtelen...

Nagyanyámtól:

Időtlen Idők előtt,
Tölgyfák és áttetsző
Folyóvizek előtt,
Neki adatott meg
A szövés munkája
Teste rostjaiból,
fájdalmaiból,
látomásaiból:

a Teremtés;
és az ajándék,
azért, hogy teremthetett,
az eltűnése volt.

Paula Gunn Allen gyűjtéséből a
Sionx Teremtő Anyáról

A Múlt megjelenedik előttünk,
Árnyékból életre kel,
S egy-egy pillanatra magába ölel –
Suttogása az Időt méri
Szívdobbanásokkal,
Echó kíséretében,
Köd-függönyöket
emelgetvén lassan
a tudatunkról –

Az, hogy a múltba nyúlik az értelmünk válaszkért, megoldásokért, talán nem egy véletlen emberi adottságra vall. Úgy látom, mi vagyunk az egyetlen élőlények világunkban, melyek nem teszik őseik gyakorlati tapasztalatait ösztönszerűleg magukévá.

A Természetben mindennek meg van a maga rendje, s törvénye. Ha aszerint él és alkot (mert minden alkot) akkor harmónia, szépség és gyarapodás tükrözi e Rendet, keretei átlépése nélkül, mert ha áthatol korlátain, a Természet azonnal visszaszorítja túltengését.

Az emberiség évezredek próbálkozásai során sem volt képes megérteni a Természet Rendjét, és bölcs törvényeit, még akkor sem, amikor önszolgáló tobzódása a saját végzetét idézi elő.

Kolonizálja a Földet "civilizációval" és "törvényeket" csinál. Törvényeinek semmi köze sincsen

a Mindenség egyértelmű szabályaihoz, hanem maguk a törvényhozók és a rájuk telepedő tömegek számára láthatatlan hierarchia önszolgálatát és önző önszükségetét képviseli.

Természetesen ebben a fojtogató hipokráciában az emberiség szenved és hitevesztette, irányt tévesztette válik. Érti rostjaiban, sejtjeiben és szívében az örökölt örök igazságot, de a minden ébredése után rázuhanó dogmatikus értelmetlenség és kilátástalanság súlya alól nem képes kikecmeregni, s tiszta tudattal afelé emelkedni.

Az emberi törvények nem tükrözik az Isteni Törvényeket. A Mérleg serpenyői nincsenek egyensúlyban, Maat pihéje nem egyenlíti a lélek igazságát. A fejetetejére állított Rend káosszá vált számunkra. Hallgatunk-e arra a bizonyos belső hangra, mely meg-megkondul lelkünkben időnként, mint egy kisharang.

Ez a titokzatos figyelmeztetés a Múltba irányítja figyelmünket. Érezzük, hogy valahol a szálak megszakadtak, s hogy át tudjuk látni világunk és egzisztenciánk egységét, meg kell találjuk a szakadást és összeilleszteni a végeket.

Míg a világmindenség végtelen, Idő és Űr e végtelenségben táncol, annak állandóságát alapozván és bizonyítván. Míg Űr a maga titokzatosságaival mindent végtelenségben tart, az Idő relativitásában álarcokat cserélget számunkra. Néha lineárisnak mutatkozik, néha azonosul a Végtelennel, néha megbújik a Fény görbületében. Az emberiség megpróbálta béklyóba vetni az Időt, de mást soha nem tudott tenni, mint álarcai mögé bújni egy-egy pillanatra.

Idő játszik velünk – láthatatlanul, alaktalanul hordja köpönyegét, s annak redőiben mindent elrejt. Ha valamit tudni szeretnénk, emlékezetünk belefészkelődhet a gyűrött redőkbe, s kihámozhatja belőlük igazát.

Úgy gondolom, ha megtaláljuk múltunk igazságait, elérkezhetünk azokon egzisztenciánk alapkövéhez. Vajon mi van arra vésve? Úgy érzem egy fogalom: "Szeretet".

Mert a Szeretet a Mindenség lelke. Az tartja össze, s az foglalja magába!

(Folytatjuk)